סקופ

קאדי מוסלמי ממזרח־ירושלים טוען:

הרב אדרעי הוא ערבי

מאת כתבנו המיוחד

„אני שמח להודיע לציבור, כי אחרי מאמצים ממושכים הצלחתי לגלות הוכחות בדתי מעורערות שהרב אדרעי הוא ערבי ממוצא מוסלמי," הודיע אתמול שייך מוחמד אבו־זמבורה, קאדי מוסלמי במזרח ירושלים, במסיבת עתונאים כאן.

אבו־זמבורה, שמאז מלחמת ששת־הימים מקדיש את כל זמנו לגילוי ילדות ערביות ש־נחטפו על־ידי יהודים בתקופת המנדט, ולמציאת ילדים ער־ביים הלומדים כיום בישיבות, גילה בעקבות חקירה מדוקדקת ביותר כי הרב אדרעי — ש־התפרסם לאחרונה בציבור ה־יהודי בישראל כמי שהורס חיי משפחות מוסלמיות בטענות כ־אילו אחד מבני המשפחה הוא יהודי — מוצאו ממשפחה מוס־למית מוכרת וידועה ביותר.

„אבי סבו של הרב אדרעי," טען השייך אבו־זמבורה, „ש־היה סוחר פינג'אנים עשיר ב־קבלנקה, נשא לאשה את מס־עודה שריקי, בתו של בורס־קאי יהודי בקסבה של קזבלנ־קה. לזוג נולדה בת, שהיתה יהודיה לפי ההלכה היהודית, אבל מוסלמית לפי ההלכה ה־מוסלמית, שם נהוג לקבוע את דתו של הנולד לפי דת אביו.

„לבת הרכה," המשיך לספר אבו־זמבורה, „קראו בשם זנ־גרה. היא נישאה למנקה־רחו־בות בשם מוחמד לוי, שאביו היה יהודי אבל אמו מוסלמית, לכן נחשב כמוסלמי לפי ההל־כה היהודית אבל ליהודי לפי ההלכה המוסלמית. במלחמת העולם הראשונה אבד הקשר בין השניים. מוחמד לוי התגל־גל לספרד ונשא שם אשה מ־צאצאי האנוסים. זנגורה לוי התגלגלה עד למכה, ונישאה שם למהרג'ה הודי, בן דת הינ־דו. לכל אחד מבני הזוג נולדו ילדים מנשואיהם השניים. ל־בנו של מוחמד לוי בספרד קראו איזידור ואילו לבתה של זנגורה קראו ציונה. השניים נפגשו בדרך מקרה בתצוגת אופנה בבודפסט, שם התאהבו זה בזה, ונישאו. מנשואים אלה נולד הרב אדרעי.

„ברור," טוען השייך אבו־זמבורה, „שלפי ההלכה היהו־דית הרב אדרעי הוא מוסלמי ואילו לפי המוסלמית הוא יהו־די. אז היהודים צריכים להח־ליט באיזו הלכה הם מכירים."

אבו־זמבורה נפגש עם הרב אדרעי, אך זה, לתדהמתו, לא רצה לשוב לדת המוסלמית.

הרב אדרעי מכחיש את טע־נותיו של השייך אבו־זמבורה, וטוען כי לא היו דברים מע־לם וכי מעולם לא היה אף מוסלמי במשפחתו. אולם ה־שייך אבו־זמבורה הצהיר: „לא אנוח ולא אשקוט עד שלא אחזיר את הרב אדרעי אל חיק העם הערבי, בהתאם להלכה היהודית שהיא ההלכה הקו־בעת במדינה זו."

מי נחוץ את אבא אבן?

מה הוא עושה בכלל בממשלה?
אין לו בכיס שום „חיפה", ולא שום „גוש";
והוא לא עיראקי, או בולגרי, הוא גם לא אישה;
והוא לא מהעלייה השנייה, ולא מהשלישית;
והוא גם לא מהצעירים;
והוא לא קיבוצניק, ואפילו לא בוגר קיבוץ;
והוא לא עבד בנמל, ולא נלחם נגד הפרדסנים על עבודה עברית;
והוא אפילו לא עולה חדש;
אף אחד לא אסף בשבילו חתימות, והוא גם לא עזב את רפ"י;
וגם לא היה גנרל;
ואין לו מישרד־עורכי־דין פרטי;
והשישה מיליון יהודים באמריקה — אין להם זכות הצבעה בארץ (חמדוללה);
הוא בכלל לא פוטוגני, ודיין לא עושה לו שום פרוטקציות (לא שהוא כן עושה לפרס); וגולדה מדברת אנגלית עם אקצנט גם;
ודיניץ יקבל מרבין בירושה את הקשר־הישיר־שלו־עם־גולדה.
נו?
אז בשביל מה אבן טוב? מי נחוץ אותו?
אבן, אבן, זה הסוף שלך. אנחנו לא רוצים לתת להם רעיונות — אבל המצב שלך מסוכן מאוד. אם לא תדאג שיהיה לך איזה „משהו" — עוד יעיפו אותך!

חדשות מהאימפריה של הדוסים

איך להילחם באימפריאליזם?

קיבלנו מכתבים למערכת, שאמרו לנו „ברוך" על החדשות שאנחנו מביאים מהאימפריה של הדוסים, ופה ההזדמנות להודות להם. אחדים גם אמרו לנו: זה לא קונץ רק לעשות מהם צחוק. נראה אותכם אומרים לנו מה לעשות נגד זה.

מה שנכון נכון. זה באמת הכי חשוב. מההתחלה לא היינו צריכים להיכנע לדוסים. אפילו לא על סחטוטה. אבל לא מאוחר. אנחנו פותחים פה מדור חדש. ונתחיל בזה:

עכשיו, שמתקרב חג האילנות, עלה בדע־תנו, שאחת הכניעות הראשונות שלנו לאימ־פריאליזם־הדוסי היתה עם האלף־בית. אומ־רים: יוד־אלף, יוד־בית, יוד־גימל, יוד־דלת, ו—פתאום! טית־ו, טית־זין!

אחחחח, למה שתקנו להם כל השנים? איזה טיפשות זה היה מצידנו. פשוט נורא.

אז יאללה! בואו נגיד מעכשיו: יוד־הא! וגם: יוד־וו! ושיקפצו לנו כל הדוסים.

למשל: אל תגיד — טו בשבט

תגיד — יה־בשבט

ותשיר — „כך הולכים השותלים,
רון בלב ואת בידך... ...
...ביה—יה—יה—יה, ביה בשבט!
ביה—יה—יה—יה—, ביה—בשבט!"

(איך זה מצלצל יפה. אם לא היינו נכנעים לדוסים מההתחלה — היינו נהיים החלוצים העולמיים של שירי „יה—יה—יה." פיקששנו את הצ'נס. טצ'. חבל).

המודעה המפקששת

למכונאי בעל יוזמה —
הזדמנות חד־פעמית!
מזלגות הרמה
עם מנועי בנזין, דיזל וחשמליים.
8—1 טון.
הדורשים תקונים קלים.
למכירה במחיר הזדמנותי

כמו שזה קורה עם אוכל — ככה זה עם הרמה. יש חבר'ה שעושים את זה בידיים — ויש כאלה, מיוחסים, אינטיליגנטים, שעושים את זה עם מזלגות.

קודם כל: קרא את ה„אבי־דות" — ותשפיך ניטים. אנחנו יודעים שאתה לא קורא את המודיע, אז כדי שלא תפסיד את הצימוקים שמופיעים בו — הנה לך בגלופה שמשמאל, ה־אורגינאל בדיוק כמו שהופיע בעיתון המודיע.

אבידות

— בהלוויתו של הר' בנציון גרימן ז"ל ביום כ"ו חשון, התחלפה מטריה במטריה להתקשר 786835.

קראת?

אז עכשיו שים לב לעוד משהו: המודעה הזו התפרסמה בהמודיע של שבת 5.1.73, ב' בשבט תשל"ג. וההלוויה היתה — בכ"ו חשון, שזה יצא ב־3 לנובמבר! טוב, יש די בצו־רת, אז הוא לא כל־כך נזכר במטרייה „שלו". אבל מה פת־אום הוא כן נזכר בה? אולי הוא התגעגע אליה כל הזמן, ורק עכשיו הוא לא יכול היה להתאפק יותר? אז אם כך, בשביל מה הוא צריך מטרייה בכלל? לא ברור. יש פה משהו נורא מוזר.

העיקר והכיסוי

כשיגאל אלון נוסע לאנגליה לפגוש ת'חברה מאוקספורד — זה כיסוי. העיקר בשבילו זה לפגוש את חוסיין. לבן־גוריון גם היה כיסוי בומ־בה — הוא היה נוסע לק־נות ספרים. ספיר נוסע למג־בית — והשד יודע מה הוא עושה שם באמת. גולדה נו־סעת לסוציאליסטים שלה ב־פריז — והעיקר בשבילה זה להכניס דפיקה לפומפידו. ככה כל אחד מתארגן לו ב־שטח, לפי איך שבא לו. דיין נוסע לפגוש את רוג'רס בתור כיסוי — ובעצם מה שהוא רוצה זה להראות ליגאל אלון שהוא יותר פוטוגני ממנו, אפילו בטלוויזיה האמרי־קנית.

אבל שז"ר? — שז"ר עו־לה על כולם. הפעם הכיסוי שלו — זה משהו לא־נורמלי. זה סופר־כיסוי, זה דובל־כי־סוי: לוויה של נשיא (מיל.) ו — פגישה עם נשיא בתפ־קיד!

וכל הכיסוי המוצלח הזה בשביל מה? או. העיקר בש־ביל שז"ר — זה לפגוש את הבוס שלו, את הרבי הזה עם העיניים החזקות, הלובביץ', שיושב לו בגולת ניו־יורק הדוויה, ומשם מנהל לנו את כל המדינה.

אתם שמתם לב, שיש לנו בארץ נשיא דוס?

בדיחה

א־פרופו

א־פרופו הבחירות שאו־טו באות לנו על הראש:

מיסטר סמית מאלבמה, אר־צות־הברית, סיפר לנו, שבב־חירות של ג'נסון־גולדווטר באו אליו ואמרו לו: „השתגעת להצביע בשביל גולדווטר? אתה יודע מה יקרה אם תצ־ביע בשביל גולדווטר? המיל־חמה בוויאט־נאם תימשך, הש־חיתות תגדל, הזהב יברח מ־אמריקה, וזה, וזה, אתה תראה."

„ואני," אומר לנו מיסטר סמית „איזה חמור אני — לא שמעתי להם והצבעתי לגולד־ווטר כמו אידיוט, ובאמת ה־מילחמה בוויאט־נאם נמשכה, והשחיתות גדלה והזהב ברח

מי זה?

הסמוג הסודי ביותר

הסמוג שנפל כמצופה, בצורה בלתי־צפוייה, על מבואותיה ה־צפוניים של תל־אביב, כוסה באמצעי התיקשורת במסך עשן וערפל של סודיות. בעיתונות הסתירו אותו מאחורי הקוד: **ערשן**. הרדיו הצפין אותו בשם: **עשפל**, ואילו הטלוויזיה טרחה ומצאה את הנוס־חה הסודית: **ערפית**.

אחרי שימוש באמצעים מודרניים, שכללו מחשבים אלקטרוניים